

Före detta...

Före detta älsklingar. Gamla avlagda. Ex. Dåtidskärlek. De kan heta vad som helst.

En blå midsommarnatt på konfirmationsläger i Rättvik, en blick, en kyss, lyckoheta kinder, varma mjuka händer, läppglans och brev med kyssar. Ett avslutningsdisco i högstadiet; skjuts hem på dåligt pumpade däck i en jacka som var för stor när hennes kofta var för kall.

Persikokinder, avsked, lappar med telefonnummer, hjärtan som dras ihop och ut som knutna nävar.

Älsklingsord och nästippspussar, maskrosor bakom örat och havsbris i honungsblont hår. Tår med rosa lack, kanelstreck till ögonbryn och en arm runt två trygga axlar i mörkret på bion.

Till och med fotoautomatsbilder blir små skatter. Då var nu, ingen annan tid var lika glad. Allting slutar och kommer till vägs ände, man pratar inte med varandra längre. Före detta flickvänner - även om år passerar är de alltid före detta. De sitter med ett flarn av ens liv i sina händer som man med glädje givit bort för gott.

Bitter eller glad att det är över, eller vara utom sig av sorg. Men före detta flickvänner finns alltid där. Jag har alltid vetat det, att jag inte kommer undan. Då är då, även nu för tiden. Men då och då ska de tas fram och vädras, Cecilia, Emma, Louise, Anna, Sofi, Ida, Sara och Liv. Vill fortfarande veta hur de ser ut, kärlekarna från förr.

Jag har kysst dem alla på munnen, placerat mitt efternamn efter deras förnamn och smakat på det. Numera pratar vi inte ens med varandra. Vi kysser andra.

Jag plockar fram dem i sina fotoramar, från resor vi gjorde, skratt vi delade, från nära stunder av kärlek, oskuld och himlar som föll i havet med ett stort plask. Låtar, förtroenden, hemligheter och hållhakar. Hennes säng, hennes dofter. Hennes gamla gosdjur som låg uppe vid huvudkudden, inramade konsertbiljetter. Foton på mig, hennes kompisar och bilden på hennes föräldrar vänt mot väggen. Rörig garderob, affischer. Att se henne somna, att få vara där. Det är skönt att vara någon om man har någon. Att ha någon man tycker om sovande på sin arm.

Där finns de i ramarna, kakformar för minnena. Precis såhär kan jag minnas dem, det är ofarligt. En lagom distans till den kärlek som en gång fanns. Nu finns det någon annanstans, i ett annat hjärta.

Men ett litet tag fick jag ha den. Bara jag.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Dan Linder med Poeter.se id #2384 innehar upphovsrätten